

**ЗАРІЧНЕНСЬКА ЦС ПШБ
ЗАРІЧНЕНСЬКА ЦРБ**

**ПРАПОРНОСЦІ
ПЕРЕМОГИ:**

**ХАРКОВЕЦЬ
АНАТОЛІЙ ПОРФИРОВИЧ**

***БІОБІБЛІОГРАФІЧНИЙ
НАРИС***

**ЗАРІЧНЕ
2016**

**ЗАРІЧНЕНСЬКА ЦС ПШБ
ЗАРІЧНЕНСЬКА ЦРБ**

Серія : Краєзнавство

**ПРАПОРОНОСЦІ
ПЕРЕМОГИ:
ХАРКОВЕЦЬ
АНАТОЛІЙ ПОРФИРОВИЧ**

*До 100-річчя від дня народження
Героя Радянського Союзу
Харковця Анатолія Порфировича*

***БІОБІБЛІОГРАФІЧНИЙ
НАРИС***

**ЗАРІЧНЕ
2016**

91.9.26.891(4Укр-4Рів)
П 69

Біобібліографічний нарис присвячений 100-річчю від дня народження славетного земляка - Героя Радянського Союзу - Харковця Анатолія Порфировича.

Бібліографічний посібник «Прапороносці Перемоги: Харковець Анатолій Порфирович» продовжує серію «Краєзнавство» і рекомендований краєзнавцям, музейним і бібліотечним працівникам, викладачам, студентам, учням загальноосвітніх закладів та всім, хто вболіває за збереження світлої пам'яті воїнів, які захистили нашу землю і зберегли мир на землі для прийдешніх поколінь.

Підготувала :

Т. Д. Кидун

Редактор:

Л. М. Мосійчук

Комп'ютерний набір :

А. М. Прохорович

Зарічненська центральна районна бібліотека 2016

Проходять роки... Заросли окопи, вирви від снарядів і бомб зрівнялися з землею. Де колись гриміли бої, лилася кров - тепер колосяться хліба, цвітуть сади.

Минуло понад сімдесят років від подій святих, незборимих і вічних, які мають зберегти в людській пам'яті тих, хто проявив небачений героїзм і здійснив великий подвиг в ім'я свободи і незалежності своєї Батьківщини.

Біобібліографічний нарис «Прапоросці Перемоги: Харковець Анатолій Порфірович» присвячений 100-річчю від дня народження славетного земляка - Героя Радянського Союзу Харковця Анатолія Порфіровича, пам'ять про якого залишиться в наших серцях навечно.

Харковець Анатолій Порфірович народився в 1916 році в селі Кухче Зарічненського району Рівненської області. До лав армії призваний з 1939 року. В роки Другої світової війни воював на Брянському та Воронежському фронтах. Загинув 11 жовтня 1943 року. За мужність і героїзм, проявлені при відбитті контратак противника та утриманні плацдарму на правому березі Дніпра, командир стрілкового батальйону 21-го стрілкового полку 180-ої стрілкової дивізії капітану Харковцю Анатолію Порфірійовичу Указом Президіуму Верховної Ради СРСР від 29 жовтня 1943 року посмертно присвоєно звання Героя Радянського Союзу. Грамота Президії Верховної Ради СРСР про присвоєння звання Героя Радянського Союзу, передана для збереження, як пам'ять про сина-героя, подвиг якого ніколи не забудеться народом - матері Харковець Параскевії Григорівні, яка проживала в селі Кухче Зарічненського району Рівненської області.

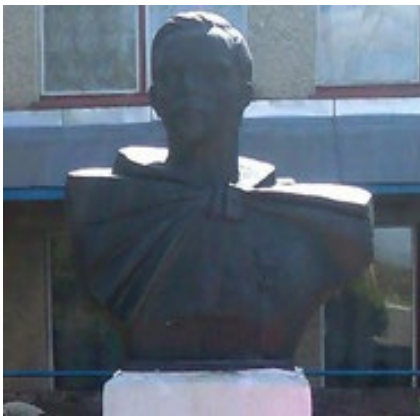
Нехай залишиться світла і добра пам'ять у наших душах і серцях про воїнів-визволителів, про тих, хто кував перемогу в боях і в тилу. Вічний вогонь, як символ пам'яті, горить в серцях наших за тих, хто проявив небачений героїзм і здійснив великий подвиг в ім'я свободи і незалежності своєї Батьківщини.

На обеліску Слави, який споруджений у центрі села Кухче, увіковічені прізвища 55 місцевих жителів, які загинули під час Другої світової війни. І першим викарбуване ім'я славетного земляка - Героя Радянського Союзу Анатолія Порфировича Харковця.

В селищі Зарічне одна з центральних вулиць носить ім'я Героя.

На братській могилі у селі Лютіж Вишгородського району Київської області завжди полум'яніють квіти. Біля могили встановлено пам'ятник. На ньому викарбувані імена похованих тут героїв. І так само, як на обеліску в селі Кухче, ім'я Анатолія Харковця стоїть першим.

Бронзове погруддя встановлено біля Моринської середньої школи (Черкаська область, Корсунь-Шевченківський район), в якій навчався Анатолій Порфирович. Його ім'я було присвоєно школі відповідно до Постанови Ради Міністрів УРСР № 360 в 1987 році. У 1988 році відкрито меморіальну дошку, а в 1989 році на території школи встановлено погруддя Герою Радянського Союзу Харковцю Анатолію Порфировичу. Ім'ям Героя названа одна з вулиць села Лютіж.

Його прізвище викарбуване золотими літерами в Пантеоні Слави Музею Великої Вітчизняної війни в місті Києві.

Біобібліографічний нарис «Прапороносці Перемоги: Харковець Анатолій Порфирович» продовжує серію «Краєзнавство» і рекомендований краєзнавцям, музейним і бібліотечним працівникам, викладачам, студентам, учням загальноосвітніх закладів та всім, хто вболіває за збереження світлої пам'яті воїнів, які захистили нашу землю і зберегли мир на землі для прийдешніх поколінь.

СТОРИНКИ ЖИТТЯ І ПОДВИГУ ГЕРОЯ РАДЯНСЬКОГО СОЮЗУ АНАТОЛІЯ ПОРФИРОВИЧА ХАРКОВЦЯ

Велике бачиться на відстані. І чим далі невблаганний час відносить нас у невідому блакить майбутнього, тим очевиднішими і значимішими стають заслуги тих, хто боронив нашу Вітчизну у далекі і доленосні роки Другої світової війни.

Близько ста жителів села Кухче воювали на фронтах війни. На обеліску Слави, який споруджений у центрі села, викарбувані прізвища 55 місцевих жителів, які загинули під час Великої Вітчизняної війни. І першим написано прізвище Героя Радянського Союзу Анатолія Порфировича Харковця.

Народився Анатолій в 1916 році в селі Кухче, в родині Харковців - «Савуків» у роки, коли і світова війна набирала обертів. Тому його можна назвати без перебільшення «дитиною війни». Його мати Параска, поховавши чоловіка Порфирія, із старшою дочкою Анастасією та сином Анатолієм у пошуках кращої долі подались у Центральну Україну. Зупинились вони у селі Пішки Київської області (нині - Черкаська область), де Анатолій і закінчив середню школу. Після закінчення школи розумний, талановитий хлопець вступає до Корсунь-Шевченківського педучилища. Отримавши диплом учителя Анатолій згідно направлення займає посаду вчителя у Городецькому районі Житомирської області.

Настає день 1 вересня 1939 року, день початку Другої світової війни. Анатолій як військовозобов'язаний був призваний до Червоної Армії. Але у бойових операціях участі не брав через те, що його направили на офіцерські курси.

Бойові будні для молодшого лейтенанта Харковця А. П. розпочались 1 лютого 1942 року у ранзі командира стрілецького взводу на Брянському фронті. Після трьох поранень і лікування в госпіталях Анатолій отримує звання капітана і командує батальйоном 21 стрілецького полку 180 стрілецької дивізії. Нагороджений орденом «Вітчизняної війни II ступеня».

Героїзм і мужність - риси, притаманні Анатолію Харковцю, були з ним щосекундно і щохвилинно. Стійкість і відвага не залишали нашого земляка у жодному бою з фашистами. Але свого апогею героїзм Харковця досягнув при форсуванні Дніпра, у битві за Лютезький плацдарм. Під ураганим вогнем ворога він організував переправу свого батальйону через Дніпро і захопив сильно укріплений пункт німців біля села Лютіж. Намагаючись повернути втрачені позиції 11.10.1943 р., фашисти організували ряд контратак піхотою і танками за підтримки артилерії. Капітан А.П. Харковець відбив 7 контратак ворога і знищив при цьому 300 гітлерівців. У дуже скрутній обстановці, яка загрожувала втратою завойованих позицій, Анатолій Порфирович особисто повів свій загін в атаку, відкинувши ворога за необхідну для командування межу. Та ворожа снайперська куля обірвала життя нашого земляка. Про що повідомляється у нагородному листі.

За мужність і героїзм, проявлені при відбитті контратак ворога і утриманні плацдарму на правому березі Дніпра, Анатолію Порфировичу Харковцю Указом Президії Верховної Ради СРСР від 29 жовтня 1943 року посмертно присвоєно звання Героя Радянського Союзу.

Полісся. – 2010. - № 11/25 берез./

УДАР ВО ФЛАНГ

Харьковец Анатолий Порфирьевич родился в 1916 году в селе Кухче нынешнего Заречненского района Ровенской области. Украинец.

В Красной Армии с 1939 года. В годы Великой Отечественной войны сражался на Брянском и Воронежском фронтах. Погиб 11 октября 1943 года. За мужество и героизм, проявленные при отражении контратак противника и удержании плацдарма на правом берегу Днепра, командиру стрелкового батальона 21-го стрелкового полка 180-й стрелковой дивизии капитану Харьковцу Анатолию Порфирьевичу Указом Президиума Верховного Совета СССР от 29 октября 1943 года посмертно присвоено звание Героя Советского Союза.

Лютежский богатырь

На левом берегу Веселухи среди буйных яблоневых садов стоят белые домики села Кухче. Обыкновенное это село ничем особенным не выделяется среди других на Ровенщине. В летнюю пору за его околицей гудят трактора, погружаются в море ячменя и пшеницы комбайны. А вечерами на сельских улицах раздаются задорные песни. Голосистые здесь хлопцы и девчата!

В Кухче разместились центральная усадьба колхоза «Советское Полесье». Рядом – средняя школа, клуб, библиотека, детский сад... Около ста жителей села сражались на фронтах Великой Отечественной. На обелиске, воздвигнутом в центре Кухче, высечены фамилии пятидесяти пяти сельчан, павших смертью храбрых в боях за Родину. И первой – фамилия Героя Советского Союза Анатолия Порфирьевича Харьковца.

...Багровел восход. На западном берегу Днепра гремели орудийные залпы, полыхали пожарища.

На лодках, плотках, пустых бочках под огнем врага форсировали Днепр бойцы стрелкового батальона и сразу вступили в бой. Они выбили гитлеровцев из передовых траншей, подавили несколько огневых точек противника.

Молодцы, ребята! – похвалил их комбат, а командиру второй роты, лейтенанту Толкунову приказал: – Укрепиться на высоте справа. И ни шагу назад!

Понял, товарищ капитан! – ответил ротный, уводя бойцов в предрассветную мглу, которую вспарывали трассирующие пули, рвали на части молнии взрывов.

Капитан Харьковец быстро оценил обстановку. Два стрелковых батальона, форсировав реку, завязали бой на правом берегу, на левом сосредоточились основные силы 21-го стрелкового полка. Необходимо было расширить плацдарм, навести постоянную переправу.

Батальон выдвинулся еще на несколько десятков метров вперед, к темнеющему невдалеке селению. В это время по рации командир полка приказал поддержать соседа справа. Не успел еще Харьковец перестроить оборонительные порядки батальона с тем, чтобы высвободить бойцов для броска на правом фланге, как слева появились вражеские танки. Не ожидавшие удара именно отсюда, бойцы дрогнули и попятились назад. Казалось, еще чуть-чуть, и врагу удастся опрокинуть десантников. Заметив это, Харьковец ринулся в самую гущу боя.

– Сто-о-й! – раздался его звучный голос. – Вы куда? Только обсохли и обратно в Днепр? А ну, гранаты к бою!

Бойцы остановились, залегли. Кое-кто начал поспешно окапываться. Но гитлеровские танки были уже совсем рядом. Вдруг прозвучал выстрел из противотанкового ружья, и передняя машина застыла на месте. В нее полетели бутылки с горючей смесью. Танк вспыхнул словно факел. Еще одну бронированную машину десантники забросали гранатами. Но почему молчит противотанковое ружье?

К нему бросился Харьковец. Взрывом снаряда расчет ПТР был выведен из строя. И тогда капитан сам занял место

бронбойщика. Один за другим прозвучали три выстрела. Харьковцу удалось повредить ходовую часть «тигра». К остановившемуся танку подполз боец и бросил в него связку гранат. «Молодчина! – подумал Харьковец. – Надо будет обязательно представить его к ордену!»

Танки удалось остановить. Уцелевшие машины повернули назад, оставив пехоту без прикрытия. Комбат понимал, что контратака, предпринятая в сложившейся ситуации, поможет не только вернуть утраченные позиции, но и продвинуться дальше, вперед. Тут же он приказал передать по цепи: «Приготовиться к атаке». А еще через мгновение капитан поднялся во весь рост и, крикнув: «За мной! Вперед!», увлекая за собой бойцов, бросился на врага.

Завязалась рукопашная. Яростно дрались десантники. И гитлеровцы не выдержали. Преследуя убегающего в панике врага, бойцы, минуя недавно оставленные траншеи, ворвались вслед за ним в окопы второй линии обороны.

Потеряв десятки убитыми в рукопашной, противник отошел. Наши закрепились на новом рубеже. Теперь, пока гитлеровцы соберутся с силами для новой атаки, можно и передохнуть немного.

Харьковец внимательно всматривается в усталые лица молодых бойцов. Ведь еще совсем недавно они сидели за школьными партами... В его памяти невольно возникает школа в селе Великая Цвиля на Житомирщине, в которой он учительствовал до войны. Веселые, радостные лица ребят, светлые, просторные классы. Как там сейчас? Наверное, разрушили, сожгли все гитлеровцы. Хорошо, что успели вовремя эвакуироваться мать и сестренка. Только что-то давно нет от них вестей.

Харьковец открыл планшетку и стал торопливо писать на вырванном из ученической тетрадки листке: «Дорогая мама и ты, сестричка Настенька. Шлю вам весточку с берегов Днепра. Здесь идут жестокие бои. Сейчас выпала маленькая передышка. Думаю, что скоро буду в родных

местах. Ведь наступаем мы непрерывно.. Обнимаю. Ваш Анатолий». Свернув листок в солдатский треугольник, старательно вывел адрес: «Ульяновская область, село Аненково. Харьковец Парасковни Григорьевне».

Тем временем саперы успели навести переправу. Подошла артиллерия. Теперь будет легче.

Замполит, используя затишье, собрал вокруг себя бойцов и читал им только что доставленный с левого берега номер дивизионной газеты «Советский боец».

«Клятва на Днепре.

Родина-мать! Клянемся тебе мы, советские воины, на седых берегах Днепра, где сражались за волю Украины славные рыцари-запорожцы, грозные народные воины Богдана Хмельницкого, храбрые полки легендарного Щорса, мы даем тебе свою сыновнюю клятву мужественно и стойко сражаться на поле брани за нашу свободу, за Советскую Украину...»

И все, кто слушал эти слова, в один голос повторили:

– Клянемся!

В это время раздался оклик наблюдателя:

– Танки!

– К бою!- скомандовал капитан.

Теперь первыми гитлеровцев встретили расчеты сорокапятков. Артиллеристы уже подожгли два танка, как вдруг в небе появилась тройка вражеских пикирующих бомбардировщиков. Они обрушили бомбовый удар на огневые позиции противотанковых орудий. Почувствовав поддержку с воздуха, гитлеровцы усилили натиск.

– Отсечь пехоту! – приказал Харьковец командиру роты лейтенанту Ващенко.

Дружный огонь пулеметов и автоматов преградил путь фашистским солдатам. Но прорвавшиеся танки продолжали двигаться дальше. «Справятся ли пэтээровцы?» – эта мысль не давала покоя Харьковцу. Короткими перебежками он пробрался на их позицию.

Почему не открываете огонь? Чего ждете?

Пусть подойдут поближе. Не волнуйтесь, капитан. Мы их не пропустим.

В небе наши истребители завязали бой с «мессерами». Один из них, оставив за собой длинный шлейф черного дыма, уже рухнул в реку. Наконец-то появились и штурмовики. Сначала они накрыли вражескую пехоту, затем ударили по танкам.

А на земле пэтээровцы встретили гитлеровские бронированные машины прицельным огнем. Атака противника окончательно захлебнулась.

Постепенно плацдарм был расширен до двадцати километров по фронту и до семи – в глубину. И не было такой силы, которая смогла бы теперь сбросить советских воинов с правого берега. Шагнув на него, они жили единым стремлением – идти вперед.

В ночь на шестое октября три полка 180-й стрелковой дивизии начали наступление на Лютеж. В авангарде шел батальон капитана Саввы. Он прорвал вражескую оборону на лесистых подступах к селу с севера. Ведя атаку с юга, батальон капитана Стратейчука пробился почти к центру села. А с восточной стороны удар по гитлеровцам нанесли бойцы батальона капитана Уварова.

Фашисты не ожидали ночной атаки. Понеся большие потери, бросив технику, раненых, они поспешно отступали.

– Лютеж взят! – эта радостная весть быстро облетела весь плацдарм.

Но это было только начало.

Гитлеровцы понимали, что им необходимо во что бы то ни стало вернуть Лютеж. Иначе, собрав здесь свои силы в один огромный кулак, наши войска обрушат на них сокрушительный удар и овладеют Киевом.

И вот, подтянув резервы, 11 октября 1943 года фашисты начали контрнаступление. Особенно жаркий бой завязался на южных подступах к Лютежу. Полковая артиллерия была без удержу. Горели вражеские танки, самоходные орудия. Огромные потери несла пехота. Постепенно мощь первого

удара заметно ослабела. Поняв это, командир 21-го стрелкового полка подполковник Полетаев приказал Харьковцу поднимать бойцов в атаку.

– За Родину! Вперед! – раздался голос комбата.

Поддерживаемые тридцатьчетверками, подоспевшей авиацией, бросились воины на гитлеровцев. И несмотря на то, что в этот день им уже пришлось отразить семь контратак противника, их натиск был сокрушителен.

Бойцам придавало силы сознание того, что гнали они фашистов с родной земли, что впереди был Киев, сотни захваченных гитлеровцами городов, которые ждали своих освободителей.

Словно лавина, обрушились наступающие на фашистов. Впереди, увлекая их за собой, бежал капитан Харьковец.

– Даешь Киев! Дае-е...

И вдруг на полуслове оборвался его крик. Смертельно раненный, упал на землю комбат. На ту землю, которую только что освободил от врага...

Плацдарм расширялся с каждым днем. А некоторое время спустя именно от Лютежа двинулись на штурм Киева вместе с другими частями 38-й армии и солдаты 21-го стрелкового полка.

Лютеж... Символом мужества, стойкости и отваги вошел он в историю Великой Отечественной войны. Нег нынче там ни окопов, ни воронок. О грозных битвах напоминают лишь памятники и могилы героев. Здесь всегда много цветов. Заботливые руки взрастили их, напоили днепровской водой.

У здания средней школы – братская могила. За ажурной металлической оградой установлен памятник. На нем высечены имена захороненных здесь героев. И так же, как на обелиске в селе Кухче на Ровенщине, имя Анатолия Харьковца стоит первым.

*Крупнов Г. Удар во фланг //
За счастье Родины. – 1943. – 14 окт.*

ХАРКОВЕЦЬ АНАТОЛІЙ ПОРФИРІЙОВИЧ

Харковець Анатолій Порфірійович (1916 -12 жовтня 1943)- капітан, Герой Радянського Союзу (29.10.1943), командир стрілецького батальйону 21-го стрілецького полку 180-ї стрілецької дивізії 38-ї армії Воронезького фронту.

Народився в 1916 році в селі Кухче Зарічненського району Рівненської області. Українець.

Дитинство і юність провів на Корсунщині, у селі Пішки Корсунь-Шевченківського району Черкаської області. Закінчив середню школу, педагогічні курси.

Працював учителем у школі села Велика Цвіля Ємільчинського району Житомирської області.

У 1939 році призваний до лав РСЧА (робітничо-селянської радянської армії). В 1941 році закінчив піхотне училище.

На фронтах німецько-радянської війни з лютого 1942 року.

В складі Брянського і Воронезького фронтів брав участь у Воронезько-

Ворошиловградській, Середньодонській, Острогозько-Росошанській, Воронезько-Касторненській операціях, Курській битві, Белгородсько-Харківській операції, битві за Дніпро.

11 жовтня 1943 капітан Харковець одним із перших організував переправу своїх воїнів через Дніпро на Лютізькому плацдармі в районі села Старі Петрівці. Умілим маневром вибив ворога з траншей, що тяглися вздовж берега, і організував оборону ділянки плацдарму. В ході бою відбив сім контратак ворога і знищив близько 300 німецьких солдатів. Неодноразово водив воїнів в атаку. Загинув в бою 12 жовтня 1943 року. Похований у братській могилі в селі Лютіж Вишгородського району Київської області.

Указом Президії Верховної Ради СРСР від 29 жовтня 1943 року «за зразкове виконання бойових завдань командування на фронті боротьби з німецько-фашистськими загарбниками і проявлені при цьому відвагу і героїзм» капітану Харківцю Анатолію Порфірійовичу було присвоєне звання Героя Радянського Союзу (посмертно).

Вікіпедія: вільна енциклопедія

НАГОРОДНИЙ ЛИСТ

НАГРАДНОЙ ЛИСТ

1. Фамилия, имя и отчество ХАРЬКОВЕЦ Анатолий Григорьевич
2. Звание Капитан 3. Должность, часть Командир стрелкового батальона 21 стрелкового полка 180 стрелковой дивизии.
Представляется к " ГЕРОЙ СОВЕТСКОГО СОЮЗА ". (посмертно.)
4. Год рождения 1916 г. 5. Национальность Украинец 6. Партийности чл. ВКП(б)
7. Участие в гражданской войне, последующих боевых действиях по защите СССР и Отечественной войне (с указанием) Брянский фронт с 1.02.42г. - 1.09.42г., Воронежский фронт 1.09.42г. - 11.02.43г. и с 2.7.43г.
8. Имеет ли ранения и контузии в Отечественной войне ранен 15.8.42г., 15.09.42г. и 17.10.1942г.
9. С какого времени в Красной Армии с 1.09.1939 г. 10. Каким РВК призван Городницким РВК, Житомирской области.
11. Чем раннее награжден (за какие отличия) орд. " Отечественной войны 2 степени "
2.02.
12. Постоянный домашний адрес представляемого и адрес его семьи Ульяновская область: Вышкайский район, село Аненково.

Краткое конкретное изложение личного боевого подвига или заслуг.

Капитан ХАРЬКОВЕЦ за время действий на Воронежском фронте показал исключительный героизм и мужество в борьбе с немецкими фланговыми-захватчиками. Под ураганным огнем противника он организовал переправу своего батальона через реку Днепр и искусным маневром овладел сильно укрепленным пунктом д. Котло. При этом легко возвратил утраченные выходы в долину и 11.10.42г. ^{РВК} предвзятым рывком прострелил контратак пехоты и танками при наступлении авиации. Капитан ХАРЬКОВЕЦ отразил 7 контратак противника и уничтожил при этом до 300 гитлеровцев. При этом только сложной обстановке, угрожаемой положением части т. ХАРЬКОВЕЦ ^{РВК} лично повел их

19. 1942г. 19. 1942г. 19. 1942г. 19. 1942г. 19. 1942г. 19. 1942г. 19. 1942г. 19. 1942г. 19. 1942г. 19. 1942г.

Достоин высшей правительственной награды " ГЕРОЙ
СОВЕТСКОГО СОЮЗА / посмертно. /

КОМАНДИР 21 СТР. ПОЛКА
ПОДПОЛКОВНИК (ПОЛЕТАЕВ)

13 октября 1943 года.

СВЯТЫННИК ВШЕСТОСЕМЬ НАЧАЛЬНИКОВ

Достоин присвоения звания " ГЕРОЙ СОВЕТСКОГО СОЮЗА ".

КОМАНДИР 180 СД
ПОЛКОВНИК (БИЧЕВ)

14 октября 1943 г.

Достоин присвоения звания " ГЕРОЙ СОВЕТСКОГО СОЮЗА ".

КОМАНДИР 71 СРЕДНЕГО КОРПУСА
ГЕНЕРАЛ-МАJOR (АВДЕЕНКО)

15 октября 1943 г.

Достоин присвоения звания " ГЕРОЙ СОВЕТСКОГО СОЮЗА ".

КОМАНДУЮЩИЙ 38 АРМИЕЙ
ГЕНЕРАЛ-ПОРУЧИК (ЧЕЛЮСОВ)

ЧЛЕН ВООРУЖЕННОГО СОВЕТА
ПОЛКОВНИК (ОЛЕШНИК)

18 октября 1943 года

Указом Президиума Верховного Совета от
20.10.43 г. присвоено звание " ГЕРОЙ СОВЕТ-
СКОГО СОЮЗА "

И. П. С. С. С. I JФ
МАJOR А/С (ПОДПИСЬ)

Исполнитель: Архив МО СССР, Ф. 35, Сб. 708756, д. 51, л. 113

Исполнитель: [подпись] (НАЗАРОВ)

ВИКОРИСТАНІ ДЖЕРЕЛА:

Харковець Анатолий Порфирьевич // Их подвиг бессмертен : очерки о Героях Советского Союза. – Львов : Каменяр, 1989. - С. 113 -118

Харковец Анатолий Порфирьевич // Герои Советского Союза : краткий биографический словарь. Т. 2 / пред. ред. коллегии И. Н. Шкадов. - М. : Воениздат, 1988. - 863 с.

* * *

Крамар М. Там, де вчився герой // Полісся. – 1979. – 20 жовт.

Крупнов Г. Удар во фланг // За счастье Родины. – 1943. – 14 окт.

Мінчук Я. Сторінки життя і подвигу Героя Радянського Союзу Анатолія Порфировича Харківця // Полісся. – 2010. - № 11/25 берез./

* * *

Харківець Анатолій Порфирійович [Електронний ресурс] // Вікіпедія : вільна енциклопедія. – Режим доступу :

https://uk.wikipedia.org/wiki/%D0%A5%D0%B0%D1%80%D0%BA%D1%96%D0%B2%D0%B5%D1%86%D1%8C_%D0%90%D0%BD%D0%B0%D1%82%D0%BE%D0%BB%D1%96%D0%B9_%D0%9F%D0%BE%D1%80%D1%84%D0%B8%D1%80%D1%96%D0%B9%D0%BE%D0%B2%D0%B8%D1%87. –

Назва з екрана

Харковець Анатолій Порфирович [Електронний ресурс] // Зарічненська ЦСПШБ. - Режим доступу :

<http://zarichne.lib.rv.ua/jubilee.html>. - Назва з екрана

Харковец Анатолий Порфирьевич (1916-12.10.1943) [Електронний ресурс] : Герой Советского Союза // Герои страны : сайт. – Режим доступу :

http://www.warheroes.ru/hero/hero.asp?Hero_id=7969. – Назва з екрана

Харковец Анатолий Порфирьевич [Електронний ресурс] // В сердцах ровенчан навечно : проспект до 40-річчя Перемоги у Другій світовій війні, підготовлений «Віртуальне місто Рівне» © www.rivne.org . - Режим доступу :

<http://www.rivne.org/history/heroes/heroes.php>. – Назва з екрана

ЗМІСТ

Вступ.....	5
Сторінки життя і подвигу Героя Радянського Союзу Анатолія Порфировича Харковця.....	7
Удар во фланг	9
Харьковец Анатолий Порфирьевич.....	15
Нагородний лист.....	16
Використані джерела.....	18

ЧЕКАЄМО ВАС В

**ЗАРІЧНЕНСЬКІЙ
ЦЕНТРАЛЬНІЙ РАЙОННІЙ
БІБЛІОТЕЦІ**

НАША АДРЕСА:

**34000
ВУЛ. ГРУШЕВСЬКОГО, 4
СМТ. ЗАРІЧНЕ
РІВНЕНСЬКА ОБЛ.**

**ТЕЛ. (03632) 3-02-71
<http://zarichne.lib.rv.ua/>**

**МИ ПРАЦЮЄМО:
З 9.00 ДО 19.00 ЩОДНЯ
ВИХІДНИЙ ДЕНЬ - СУБОТА**